

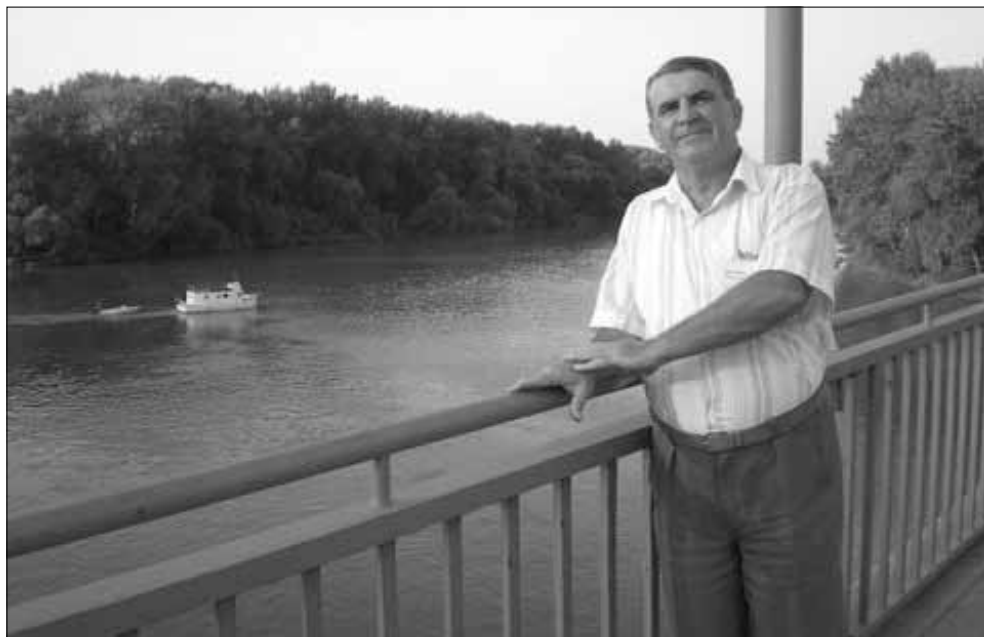
Anga Mária

Akik még látták

Cseh Károly emlékére

Ujjaid megcsontosodott erővel
kapaszkodhatnak az égbe, mert
neked már nem ismeretlen
a földmély hideg tüze,
te már az ártatlanok nyelvét beszéled.

De milyen időszámítás méri majd
a fák életét, ha tavasszal nem vagy már velük?
Akik még látták, ahogyan szavaltad verseidet,
magasra emelt fejjel, sziklát szorítottál öklödben,
és az utolsó szó jogán mélyen meghajoltál.

Isten vigasztaló kegyelmében bízva idézzük a közelmúltban elhunyt költő, műfordító alakját. Emberségét, műveiben testet öltött életpéldáját hűségesen őrizzük.

Bíró József

TALÁN

(- *Cseh Károly emlékére* -)

talán – ha TEREMTŐNK
előtt térdepelvén :
esdve – kegyeleméért
: bűneink megvalljuk :

talán – majd bebocsát
tünde országába :
álomhószín – fényben
: lépünk csillagverset :

egyetlenthívegyet

Bozók Ferenc

Mezőkövesdi tölgyek

(Cseh Károly emlékének)

Társtalanok. Szomorú katonáim.
Visszafogott, laza, néma szövetség
köt velük össze, szelíd susogásban.
Sorfaluk enyhet adó szigorúság.
Vén gyökerük mialánk lealázzák,
ám kusza lombjuk a Mennybe fogódzik.

Csatáné Bartha Irénke

Hatvan éved lombkoronája

(Cseh Károlynak a 60.-ra)

Tudom: a Bükk szerelme éltet,
hozzá igazult bánatban is lépted,
szavak varázsa, versvilágod fénye,
ékes gyöngykoszorú e táj fejére.

Vigasztalannak vigasz vagy,
ábrándos lelkek reménye,
s ha kell visszhang, partnak ütődve,
csengő – bongó ének e táj szívében.

Kilombosodott hatvan éved fája,
madárdal fészkel ott, új tavaszra várva,
s hiába huhognak baglyok, ölyvek,
voltál és maradsz a Pirkadat őre.

Ki szárnyakat kapott, nem ragadhat sárba,
hangyalétből szárnyalsz sasok magasába,
pásztázni a tájat, s ha vihar közeleg,
mint bölcs párkák, gúzsba kötöd a szeleket,
ne dorbézoljanak itt fagyos telek.

Életed tarka képek sora a vásznon,
tűzhelynyi parázs tekintetek büvkörében,
álomkertedben múzsák dalolnak, pacsirták, rózsák,
vigyázz, vad indák szépségüket meg ne fojtsák!

Tudom, elmúlt már hatvan nyarad bája,
de kilombosodott a bölcsesség fája,
lobogjon sokáig versvilágod fénye,
e hangzavarból kicsengő tiszta hangok reménye.

Eltűnő nyomok a hóban

In memoriam Cseh Károly

Eltűnő Nap fénye a havas táj felett,
de mosolyod melege még itt kereng,
sokáig emlékezünk rá,
meghódította a szíveket.

Szegényebbek lettünk, Te álmaid
varázsszőnyegét terítetted lábunk elé,
csendes hittel lelkünkre
gyöngysújtásos szavaid.

Visszhangjuk fáj, hiányod büntet,
minden versed angyali üzenet,
fényre nyíló ablak, melyen
a jóság , a szépség ránk tekinthet.

Most sírva emlékezünk
elpazarolt kincsünkre,
mit Isten adakozó uja
közénk hintett.

Lásd, riadtan keressük
szánod nyomát a hóban,
s az elsuhanó angyalszárnyakat,
magadra hagyva... kifosztottan
bedesztázott magányod fala...

De „a Lélek él!”, itt jár közöttünk,
éjsötét utakon arcod aranypírt izzad,
hogy belelássunk a Csodák rejtekébe,
miknek bölcs tudója, apostola vagy.

Már sápadtabb színekkel jó a Hajnal,
díszes pártájából egy sugár kiesett,
de odafentről sziporkázó fényjeleket
egy mosolygó csillag adakozón hint,
s a borsodgeszti úton tavaszok fölpárálló
hitével egy bodzaág jőféle csendre int...

Erdei-Szabó István

Fények s illatok lengő szálán

Cseh Károly emlékének

Szívünkben már örökre így maradsz:
hatvanévesen, fiatalon, hetykén.
Nők mosolyában megmártózva,
mint akit fülön csípett a Remény.
S még odaátrol is küldöd
a villódzó s holdalló szavakat
a fények és illatok lengő
szálán hintázó napokat.
Ünnepek megtartó, tiszta rendjét
sorolod s rakod asztalunkra újra,
ahol Ember és Természet,
Költészet és Haza frigye –
akár egy díjnyertes fotón
fájdalmasan föltündöklő
áldott pillanat fényessége.

Állandó alkonyat

Körmendi Lajos és Cseh Károly emlékének

Szívem szakad meg értetek,
árva halottaim,
januári nyárba
s fagyott földbe rakott
felebarátaim.
Fölszikráznak az emlékek;
évszakok helycserés támadásaiban
rommá lőtt napjaim.
S mögöttük mennyi félálomból
disszidált vers-ölelkezés,
mennyi állandó alkonyat.
S a szív meg-megcsukló
sóhajtásaiban,
ahogy sorstársatok –
a megváltatlan magány
zsoldosa –
most már végképp magára marad.

Kanyár Erika Mária

Újabb létlelet

(Cseh Károly költő váratlan távozására)

Te tudtad:

Csak a szerelem –
bűvölete igézi
teremtő csodává
a létezés és
a poézis
Paradicsomát.

Te tudtad:

Zsoltáros muzsika: a vers –
a lélek szómámora
a Szépség koldusa
lelke tárnáiban
tűzből és vérből
varázsolja

Te tudtad:

Ünnep a költemény:
– a próza: köznap –
a kagyló fénylő gyöngye
jégtábla rianása
a szenvedés vihedere
a mélyből

Te tudtad:

A bibliás fekete föld
Fehér üzenete közel
S újabb keresztes
Létleletet
Nem enged megfeszülni
Az élet varázslatos vásznán

Madár János

Hóáldozat

Cseh Károly halálára

Most, hogy *nem lenni* igyekszik
a rög és a kézfogás, egyre félek.
Rianó jégtáblákkal, hótörlesszokkal
közelítenek feléd a Holdra villanó

kaszaélek. Kozmikus szavaidban
a gesztenyefák és a bibliás
szegények nagyok. Mégis elhulltak
mind a meztelen ágakra terített

csillagok. Az idő sötét kamráit
rádszabadította az ég. Körülállták
arcodat; köd és betegség.
A kórházak nehéz szagát kitűzted

szívedre: és eljött még az ősz,
és eljött még a tél. Önnön magad
kormos zászlaja lettél. Hosszú
árnyékod leng a gyertyaszálakhoz

szelídült mában. Évek óta – – – –
térdepeltél a könyörgés megdőlt
templomában. Voltál a sziklaéleknek
gyóntatópapja és híve. Senki sem

figyelt a bezúzott kövek féltéseire.
Vigyázna még rád az utolsó mozdulat,
de elhulló mítoszaidon csak remegő
kéz segít. Ki őrzi szemünkben

a titkot, a múlt fölfénylő kincseit?!
Elsüvít minden, ami volt. Téged
a szél is megrabolt. Kifosztott csönd
lapoz belénk, lélegzetvisszafojtva

nő a táj. Költőnek, reménynek
itt bölcső sincs már. Szülőföld, haza
virraszt fölötted; büntelen élnek.
Eljött az ideje a fekete fénynek.

Hajszálerek kék üvegében a Nap.
Versek és véreink árván zokognak.
Fölsíró lelkünkre temető dől.
Harangok zúgnak Borsodgeszt felől.

Káliz Sajtos József

Lobogtál, égtél...

Búcsú Cseh Károlytól

Ma itt lezárult lobogó
életed sok-sok álma...

Elillant agysejtjeidnek
minden tudománya. –

'Utána mintha jajszó szállna...'

Száz év is kell, hogy
a borsodi tájhazában...
egy ilyen elme összeálljon...

Erdélyi Z. János

Korhadt kereszt

*Cseh Károly barátom
halálára*

A test korhadt keresztje megfeszült,
és fény-kohóban elolvadt szive.
Bádog-magányban most az anyaszült
magába ámul: hogy került ide?

Kezéhez érlelt mozdulatsorok
elernyedtek ímban nem futnak tovább.
Tudat-sötét. Hurokká hűlt torok.
Vak félsz suhintja sajtó ostorát.

Koponyaúrben pusztít már a múlt.
Az agy betűkké bomló állagát,
miből ezernyi vers forgácsa gyúlt,
alattomos enyészet járja át.

Ujjak közé szokott toll, hű kutya
küld fém-vicsort a létezés felől.
Az élet porladó fragmentuma
fölött a gyász vonít csak egyedül.

Az „ecce homo” pántolt tövise
kijár neked, te kongó pléh-fogoly...
Akinék fénné olvadt a szive,
a halál annak nem lehet komoly.

Szekszárd, 2013. január 11–16.